

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Rakastakaa muita ja tulkaa toimeen eroavuuksista huolimatta

Meidän Kristuksen seuraajien tulee elää rauhassa muiden kanssa, joilla ei ole samoja arvoja kuin meillä tai jotka eivät hyväksy niiden perustana olevia opetuksia.

I
Viimeisinä päivinä palvelutyösään kuolevaisuudessa Jeesus antoi opetuslapsilleen omien sanojensa mukaan ”uuden käskyn” (Joh. 13:34). Tämä kolmeen kertaan toistettu käsky oli yksinkertainen mutta vaikea: ”Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä” (Joh. 15:12; ks. myös jae 17). Toistemme rakastamisen opettaminen oli ollut Vapahtajan palvelutyön yksi keskeinen opetus. Toinen suuri käsky oli ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Matt. 22:39). Jeesus jopa opetti: ”Rakastakaa vihamicheäsi” (Matt. 5:44). Mutta käsky *rakastaa muita, niin kuin Hän oli rakastanut laumaansa*, oli Hänen opetuslapsilleen – ja meillekin – ainutlaatuinen haaste. Presidentti Thomas S. Monson opetti meitä viime huhtikuussa: ”Itse asiassa rakkaus on evankeliumin perusolemus, ja Jeesus

Kristus on meidän esikuvamme. Hänen elämänsä oli rakkauden perintö.”¹

Miksi on niin vaikeaa rakastaa toisiamme Kristuksen lailla? Se on vaikeaa, koska meidän täytyy elää niiden keskuudessa, joilla ei ole samoja uskonkäsityksiä, arvoja ja liiton velvollisuuksia kuin meillä. Suuressa

esirukouksessaan, jonka Jeesus piti juuri ennen ristiinnaulitsemistaan, Hän rukoili seuraajiensa puolesta: ”Minä olen ilmoittanut heille sanasi, ja he ovat saaneet osakseen maailman vihan, koska eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu” (Joh. 17:14). Sitten Hän anoi Isältä: ”En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta” (jae 15).

Meidän on määrä elää *maailmassa* mutta ei olla *maailmasta*. Meidän täytyy elää maailmassa, koska – kuten Jeesus opetti vertauksessa – Hänen valtakuntansa on ”kuin hapate”, jonka tehtävänä on kohottaa koko taikina-massa omalla vaikutuksellaan (ks. Luuk. 13:21; Matt. 13:33; ks. myös 1. Kor. 5:6–8). Hänen seuraajansa eivät pysty tekemään sitä, jos he ovat tekemisissä vain niiden kanssa, joilla on samat uskonkäsitykset ja tavat. Mutta Vapahtaja opetti myös, että jos me rakastamme Häntä, me pidämme Hänen käskynsä (ks. Joh. 14:15).

II
Evankeliumi sisältää monia opetuksia käskyjen pitämisestä silloin kun elää sellaisten ihmisten keskuudessa, joilla on erilaiset uskonkäsitykset ja tavat. Kiistelyä koskevat opetukset ovat keskeisiä. Kun ylösnoussut

Kristus huomasi nefiläisten väittelevän kastetavasta, Hän antoi selkeät ohjeet siitä, kuinka tämä toimitus tulee suorittaa. Sitten Hän opetti tämän suurenmoisen periaatteen:

”Eikä teidän keskuudessanne pidä olla kiistoja, kuten tähän asti on ollut; eikä teidän keskuudessanne pidä olla kiistoja minun oppini kohdista, niin kuin on tähän asti ollut.

Sillä totisesti, totisesti minä sanon teille, että *se, jossa on kiistelun henki, ei ole minusta vaan on Perkeleestä, joka on kiistelun isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet kiistelemään vihaisina keskenään.*

Katso, – – minun oppini on, että sellaisen on loputtava.” (3. Nefi 11:28–30, kursivointi lisätty.)

Vapahtaja ei rajoittanut kiistelyä koskevaa kieltoaan vain niihin, jotka eivät noudattaneet käskyä kasteesta. Hän kielsi kiistelun kaikilta. Nekään, jotka pitävät käskyt, eivät saa yllyttää ihmisten sydämiä kiistelemään vihaisina. ”Kiistelun isä” on Perkele; Vapahtaja on Rauhan Ruhtinas.

Samalla tavoin Raamatussa opetaan, että ”viisaat tynnyttävät vihan” (Sananl. 29:8). Varhaiset apostolit opettivat, että meidän tulee rakentaa rauhaa (ks. Room. 14:19) sekä noudattaa totuutta ja rakkautta (ks. Ef. 4:15), ”sillä miehen viha ei johda oikeudenmukaisuuteen, jota Jumala tahtoo” (Jaak. 1:20). Nykyajan ilmoituksessa Herra on käskenyttä, että palautetun evankeliumin ilosanomaa tulee julistaa ”jokaisen lähimmäiselleen

lempeydessä ja sävyisyydessä” (OL 38:41), ”nöyryydessä, – – herjaamatta herjaajia” (OL 19:30).

III

Silloinkaan kun pyrimme olemaan sävyisiä ja välttämään kiistelyä, me emme saa tehdä myönnytyksiä tai heikentää sitoutumistamme niihin totuuksiin, jotka me ymmärrämme. Me emme saa luopua näkemyksistämme tai arvoistamme. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja tekemämme liitot asettavat meidät väistämättä taistelijoiksi totuuden ja erheen väliseen iankaikkiseen kamppailuun. Siinä kamppailussa ei ole välimaastoa.

Vapahtaja näytti mallin, kun Hänen vastustajansa toivat Hänen eteensä naisen, joka oli ”avionrikkoja, hänet tavattiin itse teossa” (Joh. 8:4). Kun syyttelijät oli saatu häpeämään omaa tekopyhyyttään, he vetäytyivät ja jättivät Jeesuksen yksin naisen kanssa. Hän kohteli naista ystävällisesti kieltäytymällä tuomitsemasta tätä sillä kertaa. Mutta Hän myös kehotti naista lujasti: ”Äläkä enää tee syntiä” (Joh. 8:11). Tarvitaan rakastavaa hyväntahtoisuutta, mutta Kristuksen seuraaja – aivan kuten Mestari – on luja totuudessa.

IV

Vapahtajan tavoin Hänen seuraajanakin joutuvat toisinaan kohtaamaan synnillistä käytöstä, ja nykyään heitä nimitetään joskus ”kiihkoilijoiksi” tai ”fanaatikoiksi”, kun he puolustavat ymmärtämiään käsityksiä oikeasta ja

väärästä. Myöhempien aikojen pyhille tällaisia haasteita aiheuttavat monet maailmalliset arvot ja käytännöt. Niiden joukossa on nykyään yleinen se voimakas virtaus, joka laillistaa samaa sukupuolta olevien avioliiton monissa osavaltioissa ja provinseissa Yhdysvalloissa ja Kanadassa sekä monissa muissa maissa maailmassa. Elämme myös niiden keskuudessa, jotka eivät ollenkaan usko avioliittoon. Jotkut eivät usko lasten hankkimiseen. Jotkut vastustavat kaikkia pornografiaan tai huummeisiin kohdistuvia rajoituksia. Vielä yksi esimerkki – tuttu useimmille uskoille – on haaste, joka liittyy elämään ja kanssakäymiseen, kun puoliso tai joku lapsista tai työtovereista ei usko.

Pyhitetyissä paikoissa kuten temppeleissä, jumalanpalvelushuoneissa ja omissa kodeissamme meidän tulee opettaa totuutta ja käskyjä selkeästi ja perusteellisesti siten kuin me ymmärrämme ne palautetussa evankeliumissa ilmoitetun pelastussuunnitelman perusteella. Oikeuttamme tehdä näin suojaa perustuslain takaama sanan- ja uskonnonvapaus sekä yksityisyyden suoja, jota kunnioitetaan niissäkin maissa, joissa ei ole muodollista perustuslain suoja.

Julkisuudessa siihen, mitä uskonnolliset henkilöt sanovat ja tekevät, liittyy muitakin näkökohtia. Uskonnon vapaa harjoittaminen koskee useimpia julkisia toimia, mutta se ei saa rajoittaa muiden ihmisten uskonkäsitysten ja käytäntöjen edellytyksiä. Lait voivat kieltää käyttäytymisen, jota pidetään yleisesti vääränä tai jota ei hyväksytä, kuten seksuaalinen hyväksikäyttö, väkivalta tai terroritoiminta – silloinkin kun sitä tekevät ääriryhmät uskonnon nimissä. Vähemmän vakavia käyttäytymistapoja – vaikkakaan jotkut uskovat eivät niitä hyväksy – täytyy kenties yksinkertaisesti sietää, jos ne on laillistettu Mormonin kirjan profetan

sanojen mukaisesti ”kansan äänellä” (ks. Moosia 29:26).

Julkisissa puheissa meidän kaikkien tulee noudattaa evankeliumin opetuksia lähimmäisemme rakastamisesta sekä kiistelyn välttämisestä. Kristuksen seuraajien tulee olla esimerkkejä kohteliaisuudesta. Meidän tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, olla hyviä kuuntelijoita ja osoittaa kiinnostusta heidän vilpittömiä uskonkäsityksiään kohtaan. Vaikka saatammekin olla eri mieltä, emme saa olla eripuraisia. Meidän esittämämme lausumat ja viestit kiistanalaisista aiheista eivät saa olla riidanhaluisia. Meidän tulee olla viisaita selittäessämme ja ajaessamme näkemyksiämme ja käyttäessämme vaikutusvaltaamme. Niin tehdessämme me pyydämme, etteivät muut loukkaannu vilpittömistä uskonkäsityksistämme ja uskontomme vapaasta harjoittamisesta. Kannustamme meitä kaikkia noudattamaan Vapahtajan kultaista sääntöä: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille” (Matt. 7:12).

Kun näkemyksemme eivät pääse voitolle, meidän tulee hyväksyä epäsuotuisat tulokset ystävällisesti ja käyttäytyä kohteliaasti vastustajiamme kohtaan. Joka tilanteessa meidän tulee olla hyväntahtoisia kaikkia kohtaan, hylätä kaikenlainen vainoaminen, kuten vaino, joka perustuu rotuun, etniseen taustaan, uskonkäsityksiin tai niiden puuttumiseen sekä eroihin seksuaalisessa suuntautumisessa.

V

Olen puhunut yleisistä periaatteista. Nyt puhun siitä, kuinka näitä periaatteita tulee soveltaa erilaisiin tuttuihin olosuhteisiin, joissa Vapahtajan opetuksia tulee noudattaa uskollisemmin.

Aloitan siitä, mitä pienet lapsemme oppivat leikkiessään. Liian usein kirkkoomme kuulumattomat

täällä Utahissa ovat loukkaantuneet ja etäännyneet joidenkuiden jäsenemme vuoksi, kun nämä eivät salli lastensa ystävystyä muihin uskontoihin kuuluvien lasten kanssa. Varmastikin voimme opettaa lapsillemme arvoja ja käyttäytymisen mittapuita ilman että he etäännyttävät itseään tai osoittavat epäkunnioitusta niitä kohtaan, jotka ovat erilaisia.

Monet opettajat kirkossa ja koulussa ovat murehtineet sitä, miten jotkut teini-ikäiset, myös myöhempien aikojen pyhät, kohtelevat toisiaan. Käskyyn rakastaa toisiamme sisältyy epäilemättä rakkaus ja kunnioitus yli uskonnollisten rajojen sekä myös yli rodullisten, kulttuuristen ja taloudellisten rajojen. Haastamme kaikki nuoret karttamaan kiusaamista, loukkaamista sekä kielenkäyttöä ja tapoja, jotka tahallisesti aiheuttavat tuskaa muissa. Kaikki nämä rikkovat Vapahtajan antamaa käskyä rakastaa toisiamme.

Vapahtaja opetti, että kiistely on Perkeleen työväline. Tämä opetus on epäilemättä vastoin sitä, mitä tällä hetkellä nähdään politiikan kielenkäytössä ja tavoissa. Poliittisten eroavuuksien kanssa toimeen tuleminen on

välttämätöntä politiikassa, mutta niiden ei tarvitse johtaa henkilökohtaisiin hyökkäyksiin, jotka myrkyttävät hallintoprosessin ja rankaisevat siinä mukana olevia. Meidän kaikkien tulee hylätä vihamielinen kommunikointi ja osoittaa kohteliaisuutta näkemysten erotessa.

Tärkein ympäristö, missä meidän tulee luopua kiistelystä ja osoittaa kunnioitusta eroavuuksia kohtaan, on kotimme ja perhesuhteemme. Eroavuudet ovat väistämättömiä – jotkin ovat pienempiä ja jotkin suurempia. Mitä tulee suuriin eroavuuksiin, oletetaan, että joku perheenjäsenistä elää avoliitossa. Siinä joutuu kaksi tärkeätä arvoa ristiriitaan – rakkautemme perheenjäsenä kohtaan sekä sitoutumisemme käskyihin. Noudattaen Vapahtajan esimerkkiä me voimme osoittaa rakastavaa hyväntahtoisuutta ja silti olla lujia totuudessa pidätyksellä tekemästä sellaista, mikä edistää tai näyttää suvaitsevan sitä, minkä tiedämme olevan väärin.

Päätän toiseen esimerkkiin perhesuhteesta. Eräessä vaarnakonferenssissa Keskilännessä kymmenisen vuotta sitten tapasin erään sisaren, joka kertoi minulle, että hänen kirkkoon kuulumaton miehensä oli käynyt hänen kanssaan kirkossa 12 vuotta muttei ollut koskaan liittynyt kirkkoon. Hän kysyi, mitä hänen pitäisi tehdä. Neuvoin häntä edelleen tekemään kaikki asiat oikein sekä olemaan kärsivällinen ja ystävällinen miestään kohtaan.

Suunnilleen kuukauden kuluttua hän kirjoitti minulle seuraavasti: ”No, minä luulin, että 12 vuotta osoitti hyvinkin kärsivällisyyttä, mutten ollut varma, suhtauduinko asiaan kovin ystävällisesti. Niinpä yritin oikein kovasti reilun kuukauden ajan, ja hän meni kasteelle.”

Ystävällisyys on voimallista, varsinkin perhepiirissä. Hänen kirjeensä jatkui: ”Nyt yritän olla

vieläkin ystävällisempi, koska pyrimme tänä vuonna saamaan temppeleisinetöimisen!”

Kuusi vuotta myöhemmin hän kirjoitti minulle toisen kirjeen: ”Mieheni [juuri] kutsuttiin ja erotettiin [seurakuntamme] piispan tehtävään.”²

VI

Hyvin monissa ihmissuhteissa ja elämän olosuhteissa meidän täytyy tulla toimeen eroavuuksien kanssa. Silloin kun on kyse erittäin tärkeistä asioista, meidän näkökantaamme näistä eroavuuksista ei saa kieltää eikä hylätä, mutta meidän Kristuksen seuraajien tulee elää rauhassa muiden kanssa, joilla ei ole samoja arvoja kuin meillä tai jotka eivät hyväksy niiden perustana olevia opetuksia. Isän pelastussuunnitelma, josta olemme saaneet tiedon profeetan ilmoituksen kautta, asettaa meidät kuolevaisuuden olosuhteisiin, joissa meidän on määrä pitää Hänen käskynsä. Niihin sisältyy eri kulttuurien kuuluvien ja eri uskoa tunnustavien lähimmäistemme rakastaminen, kuten Hän on rakastanut meitä. Kuten eräs Mormonin kirjan profeetta on opettanut, meidän täytyy ponnistella eteenpäin ja meillä täytyy olla ”rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan” (2. Nefi 31:20).

Niin vaikeaa kuin onkin elää meitä ympäröivän myllerryksen keskellä, meidän Vapahtajamme käsky rakastaa toisiamme, kuten Hän rakastaa meitä, on luultavasti suurin haasteemme. Rukoilen, että voimme ymmärtää tämän ja pyrkiä elämään sen mukaan kaikissa ihmissuhteissamme ja toiminnoissamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Rakkaus – evankeliumin ydin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 91.
2. Kirjeet Dallin H. Oaksille, 23. tammikuuta 2006 ja 30. lokakuuta 2012.

Vanhin Neil L. Andersen

kahdentoista apostolin koorumista

Joseph Smith

Jeesus Kristus – – valitsi pyhän miehen, vanhurskaan miehen, johtamaan evankeliuminsa täyteyden palautusta. Hän valitsi Joseph Smithin.

Ensimmäisellä käynnillään profeetta Joseph Smithin luona, kun tämä oli 17-vuotias, enkeli kutsui Josephia nimeltä ja kertoi, että hän, Moroni, oli sanansaattaja, joka oli lähetetty Jumalan luota ja että Jumalalla oli Josephille työ tehtävänä. Kuvitelkaa, mitä Joseph on varmaan ajatellut, kun enkeli kertoi hänelle, että hänen nimeään ”tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien, sukujen ja kielten keskuudessa”¹. Ehkäpä tyrmistys Josephin silmissä sai Moronin toistamaan uudelleen, että hänestä puhutaisiin sekä hyvää että pahaa kaikkien ihmisten keskuudessa.²

Joseph Smithistä alettiin puhua hyvää hitaasti, kun taas pahaa alettiin puhua välittömästi. Joseph kirjoitti: ”Perin outoa oli, että tuntematonta poikaa – – pidettäisiin riittävän tärkeänä – – [herättämään] mitä katkerimman vainon [henki].”³

Samaan aikaan kun rakkaus Josephia kohtaan lisääntyi, lisääntyi myös vihamielisyyks. Kun hän oli 38-vuotias, kasvonsa maalannut 150-päinen kiihtynyt väkijoukko surmasi hänet.⁴ Profeetta Josephin elämän äkkiä päättyessä hyvän ja pahan puhuminen hänestä oli vasta alkamassa.

Pitäisikö meidän hämmästellä sitä, että hänestä puhutaan pahaa? Apostoli Paavalista sanottiin, että hän oli järjiltään ja päästään sekaisin.⁵ Rakas Vapahtajamme, Jumalan Poika, leimattiin syömäriksi ja juomariksi ja Hänessä sanottiin olevan paha henki.⁶

Herra sanoi Josephille tämän kohtalosta:

”Maan ääret tulevat kysymään nimeäsi, ja hullut tulevat pilkkaamaan sinua, ja helvetti tulee raivoamaan sinua vastaan;

kun taas puhdassydämiset, – – viisaat – – ja hyveelliset etsivät alati – – siunauksia sinun kätesi alla.”⁷

Miksi Herra sallii pahan puhumisen siitä, mikä on hyvää? Yksi syy siihen on, että sen vastustus, mikä on Jumalasta, panee totuuden etsijät hakemaan vastauksia kysymyksiinsä polvillaan.⁸

Joseph Smith on evankeliumin palautuksen profeetta. Hänen hengellinen työnsä alkoi, kun Isä ja Poika ilmestyivät hänelle, ja hän sai sen jälkeen lukuisia taivaallisia ilmestymisiä. Hän oli väline Jumalan käsissä tuomassa esiin pyhiä kirjoituksia, kadonneen opin ja pappeuden palautuksen. Josephin työn tärkeys edellyttää enemmän kuin älyllistä harkintaa. Se edellyttää, että me Josephin tavoin kysymme Jumalalta.⁹ Hengelliset